

У српској престоници недељама се лицитирало хипотетичким сценаријима и могућим развојима догађаја за време „прве Београдске Параде поноса (vol. III)“ . Организатори овог немилог догађаја су вероватно, у нападима сулудог ентузијазма (или под утицајем дрога) замишљали „слободни“ и „поносити“ марш „сексуалних мањина“ булеварима и улицама Београда, уз техно музику и општи ентузијазам и осмехе пролазника, како се то сваке године (не) дешава (ни) у либералним западноевропским престоницама. Огорчени грађани Србије који превише гледају Медијски јавни сервис, и који и даље гаје илузије из неких срећнијих времена, да је „држава у служби народа“, надали су се до последњег тренутка, да ће органи реда забранити скандалозно окупљање и спречити изливање народног гнева на улице, онако, уосталом, како то сваке године раде градске власти Москве. Огорчени грађани који не гаје овакве илузије, прижељкивали су отворени бојкот, како улица града, тако и телевизија које догађај преносе, у настојању да „Параду поноса“, како се лепо изразио колега Рендић, разобличи као оно што јесте – репризу „уласка нациста у Београд“, који су листом сви поштени грађани провели иза спуштених ролетни. Огорчени грађани, које је огорчење, (оправдани) гнев и социјална беда довела до очајања, прижељкивали су отворене сукобе са полицијом и жандармеријом, како би се на тај начин властима ставило на знање да су, баш као и Милошевић пре њих, већ одавно с друге стране полицијског кордона од сопственог народа. Најзад, сами државни органи су се надали да ће прегурати тај дан искључиво фиксирајући пажњу на похвале и милост којима ће их обасути Хилари Клинтон, када нам благоизволи у визиту за који дан, а локални евробољшевици, НВО јуришници и новинари Б92 прижељкивали су крв, батине и сузавац, који ће по ко зна који пут послужити као доказ „притајеног зла“ које почива у њиховим суграђанима српске народности, и које „само они“ могу држати у шаху (за скромну накнаду, наравно). По њима, „Парада поноса“ треба „најзад“ да доведе до „забрањивања клерофашистичких организација“, читај „сваког облика политичке борбе против режима, која није сертифицирана из Брисела“.

Већ у недељу у подне постало је јасно да су се сви наведени сценарији остварили. Педери (био је међу њима и по који хомосексуалац) су „поносито и слободно“ прошетали центром града, с тим што је тај центар, са своја „три обруча“ полиције и жандармерије, са пуном антитерористичком опремом и возилима за разбијање демонстрација, далеко више подсећао на Варшавски гето, него на Бранденбуршку капију (куда обично пролази берлинска „Парада поноса“), а учесници параде, са розе туфнама уместо жуте Давидове звезде, под до зуба наоружаном полицијском пратњом подсећали су на сцену из „Пијанисте“ или „Моста на реци Квај“, пре него на „журку на отвореном“ и „карневал толеранције“. Са друге стране, улице којима су ходале заиста су биле сабласно пусте и

неодољиво налик на сцене из времена окупације, будући да грађанима који нису били спремни да се легитимишу и „понесу розе траку“ није био ни дозвољен приступ у центар града. А на ободима „три прстена“, беснеле су демонстрације каквих се не би постидео ни Светски економски форум. Демонстранти су на све начине, систематски покушавали да заобиђу невиђене полицијске снаге, а уз пут су више него убедљиво успели да покажу и докажу своје незадовољство политиком државних и градских власти, које су у њихово име, њиховим новцем, у њиховом граду, организовале манифестацију коју плебисцит грађана сматра просто срамотном. Дакако, гледаоци Б92 и њихових идеолошких следбеника и савезника, имали су прилике да се наслађују „примитивношћу“ и „дивљањем“ српских „хулигана“, и да сањају светлу будућност када ће НАТО полиција увести полицијски час за све који не носе розе туфну на реверу. Као и да у глас повичу: „забрана, забрана!“ Знамо и кога.

Шта су, дакле, тековине трећег по реду „првог београдског 'Белгрејд прајда'“? Сексуалне мањине претвориле су круг двојке у журку на отвореном и за државне паре организовали жандармерију да им служи као избацивач на улазу, да би их на крају полицијским марицама евакуисали са сопствене забаве у СКЦ. Власт је начинила још један корак, како би грађане додатно учврстила у оцени да је држава, по ко зна који пут, негативац, угњетач и силеција („нико није јачи од државе“, поручују нам славodobитно државни органи, који се не питају зашто се у XXI веку и „на прагу ЕУ“ грађани Србије и даље туку са полицијом), а млади припадници навијачких група и „клерофашистичких организација“ имали су прилике да, са њихове тачке гледишта, „достојно бране част свога града и земље“, чинећи то, у најмању руку, са више права и више подршке грађана од супротстављених им „органа реда“, који су целу ствар и закували.

Ко је страдао од Параде поноса, осим „образа“ целог народа? Повређене су десетине демонстраната и полицајаца, али и једни и други су то сами тражили и – добили шта им следује. После овог догађаја, хомосексуалци у овој земљи никада нису били омраженији, стигматизованији и даљи од симпатија својих суграђана. Тик уз њих по омражености и презиру стала је, по ко зна који пут у протеклих две, или двадесет година, држава, са свим својим службама, министарствима и Председником лично (дим у Крунској улици нешто нам говори и о томе, као и аутобус чији је једини грех био што се на њему затекао лого „Б92“). А грађани Београда су, по ко зна који пут, били беспомоћни таоци сулуде државне комбинаторике која са њима нема, ама баш никакве везе, суочени са бахатим патернализмом и душебрижништвом политичара којима су власт и сила, очигледно, (опет) ударили у главу.

Завршићу овај текст извештајем очевица. Стицај околности ме је за време параде затекао у улици Крунској, тик изван трећег о полицијских „обруча“ (нисам ишао да се тучем, кунем се!). Пошто се од полиције није могло проћи главним улицама, морао сам да

„сечем“ кроз пролазе и тек, у једном од њих, поред отвореног прозора, чујем глас неке бакице (један од оних клерофашиста, по свој прилици), која подноси рапорт својој пријатељици на другом крају града: „Јесте, јесте“, вели она, „овде се туку, лете хеликоптери, а омладина трчи на све стране“. Омладина – лепа реч из неких бољих времена, које бака памти боље и од учесника у „паради“, и од демонстраната. „Омладина“ је некада означавала оно најбоље што је ова земља у себи имала, и што је био сигуран залог њене светле будућности. Како је „омладина“ одједном постала „хулигани“, „клерофашисти“ и „неонацисти“? Стеван Филиповић и Димитрије Војнов снимили су филм који за то оптужује државу, која је омладину „затрвала национализмом“. Држава јесте крива, али „национализам“ није њен отров. Не ове државе. Ова држава је грађане отровала лажима, непотизмом, корупцијом, и бескрајном бешћутношћу, бахатошћу и безобзирношћу. Шака педера (и понеки хомосексуалац) који шетају градом, док полиција из њега пендрецима, сузавцем и маневарском муницијом избацује све остале – то је алегорија стања у нашој политици. Златни замак испод дуге, у њему „друштвена и културна елита“, заштићена бедемима и кордонима полиције, а са друге стране, непрегледна „руља“ обесправљених, огорчених и понижених, који чекају свој час. „Парада“ је лупила своју рецку на Београд, и остала жива и здрава, што се за Београд не може рећи. Једно ванредно стање је готово, чека се следеће. *Incipit Hillary.*